

Sống trong Đất Hứa

ĐỌC KINH THÁNH NGHIÊN CỨU: Giô-suê 22; Ê-phê-sô 6:7; Giăng 7:24; Dân số Ký 25; Châm ngôn 15:1; 1 Phi-e-rơ 3:8, 9.

CÂU GỐC: “Lời đáp êm nhẹ làm nguôi cơn giận; còn lời xẵng xóm trêu thanh nộ thêm” (Châm ngôn 15:1).

Sống trong một cộng đồng nhiều khi có thể đưa đến những mâu thuẫn và căng thẳng. Điều này đặc biệt đúng trong một cộng đồng chẳng hạn như hội thánh, nơi mọi người từ các giai cấp xã hội hay văn hoá khác nhau, cùng đến và làm việc cho một mục đích chung.

Tuần này chúng ta sẽ nghiên cứu Giô-suê 22 và một thách thức nảy sinh từ một sự hiểu lầm lớn trong dân sự. Sách bắt đầu với câu chuyện Giô-suê chỉ huy một số chi phái bên phía đông vượt sông Giô-đanh và tham gia vào cuộc chinh phạt (Giô-suê 1:12-18), cùng với các chi phái phía tây. Bây giờ nhiệm vụ được hoàn thành, họ [phía đông] có thể tự do trở về. Tuy nhiên trước khi về, họ dựng lên một bàn thờ ở phía tây Giô-đanh, khiến những chi phái thuộc phía tây sông Giô-đanh trở nên quan tâm.

Tại sao việc vội vàng kết luận về hành vi của một người khác là điều không nên, và có khi nguy hiểm? Làm thế nào chúng ta có thể phát triển sự thống nhất trong hội thánh? Tại sao điều quan trọng là phải nhớ đến phạm vi to lớn hơn về sứ mạng của chúng ta, và không để bị vướng chân với những những lật vạt? Đây là một số câu hỏi chúng ta sẽ giải quyết trong tuần này.

*Nghiên cứu bài học tuần này để chuẩn bị cho Sa-bát ngày 13 tháng 12.

Sự Cam Kết

Đọc Giô-suê 22:1–8. Những câu này cho chúng ta biết gì về cam kết của người Ru-bên, người Gát, và nửa chi phái Ma-na-se?

Giô-suê xác định rằng các chi phái bên kia sông Giô-đanh đã làm tròn các nghĩa vụ mà Môi-se và chính ông đã giao phó. Họ đã dâng hiến và hy sinh rất nhiều vì mục tiêu chung của Y-sơ-ra-ên. Họ đã đồng chiến đấu với anh em trong “nhiều ngày,” mà trên thực tế đó là khoảng sáu đến bảy năm (*so sánh với Giô-suê 11:18; 14:10, Phục truyền 2:14*). Họ đã để vợ con ở lại nhà, phía đông của Giô-đanh. Họ đã quyết tâm cùng chiến đấu với anh em, đối mặt với cái chết hay thương tích trong chiến trận.

Những câu Kinh Thánh này gián tiếp nhấn mạnh tầm quan trọng của sự thống nhất của quốc gia và lãnh thổ. Liệu các chi phái Y-sơ-ra-ên có hợp nhất, bất chấp một biên giới thiên nhiên là sông Giô-đanh phân cách họ? Liệu họ sẽ để địa lý đánh dấu bản sắc dân tộc họ, hay họ sẽ để sự thờ phượng chung một Đức Chúa Trời duy nhất giữ họ là quốc gia được chọn, thống nhất và đoàn kết dưới sự hướng dẫn thiêng liêng của Ngài?

Giô-suê giải thích cách duy nhất mà họ đã có được sự thủy chung, ấy là vì dân Y-sơ-ra-ên không phục vụ đồng bào Y-sơ-ra-ên, mà chỉ phục vụ chính Đức Giê-hô-va, Đấng đã giao phó sứ mạng cho họ.

Chúng ta tìm thấy cũng nguyên tắc này trong Tân Ước. Sứ đồ Phao-lô đã nhắc nhở các Cơ Đốc nhân hãy phục sự như thể họ đang làm việc cho Chúa chứ không chỉ với người ta (*Ê-phê-sô 6:7, Cô-lô-se 3:23, 1 Tê-sa-lô-ni-ca 2:4*). Còn gì cao cả hơn việc phục sự Đấng Tạo Hoá?

Trong cuộc sống hàng ngày, chúng ta thường phải đối mặt với lắm thách thức và khó khăn, những điều có thể dễ dàng ngăn cản và khiến chúng ta muốn từ bỏ cuộc chiến. Tuy nhiên, chúng ta có thể nhờ cậy quyền năng của Đức Chúa Trời, Đấng hứa sẽ ở bên chúng ta và giúp chúng ta làm những gì Ngài mong muốn. Nếu chúng ta để sứ mạng cao cả đằng trước, nó sẽ cho chúng ta động lực để tiến bước cách mạnh mẽ, bất chấp những thách thức và sự nản lòng không thể tránh khỏi.

Giô-suê 22:5, 6 kể lại rằng Giô-suê đã kêu gọi các chi phái sắp rời đi hãy giữ lòng trung tín với Đức Giê-hô-va, và ông chúc phước cho họ. Mỗi tương giao trong hội thánh sẽ được thay đổi ra sao nếu chúng ta cầu nguyện cho nhau nhiều hơn?

Lời Buộc Tội . . .

Đọc Giô-suê 22:9-20. Các chi phái bên phía tây sông Giô-đanh đã buộc tội gì đối với các chi phái bên phía đông? Những lời buộc tội này chính đáng đến mức nào?

Trong câu 1, các chi phái ở phía đông được gọi bằng tên thông thường (người Ru-bên, người Gát v.v.), trong khi ở câu 25, họ được gọi cách khác, “con cháu Ru-bên, con cháu Gát.” Điều này có sự phân biệt với “con cháu Y-sơ-ra-ên.”

Trong câu chuyện kể lại, cụm từ “cả hội chúng Y-sơ-ra-ên” chỉ nói về chín chi phái rưỡi [9 ½] phía tây sông Giô-đanh, nhấn mạnh sự rạn nứt nảy ra giữa hai nhóm. Thật vậy, câu hỏi cơ bản của câu chuyện tiếp theo là liệu các chi phái ở phía đông của sông có thể được chấp nhận là người Y-sơ-ra-ên hay không.

Căng thẳng phát sinh khi có báo cáo rằng các chi phái từ phía đông đã dựng lên một bàn thờ bên sông Giô-đanh. Văn bản ở đây không cho biết lý do lập bàn thờ, không mô tả chức năng hay một hoạt động cụ thể liên quan đến bàn thờ. Sự mơ hồ về ý nghĩa của bàn thờ này được tăng cao độ nếu chúng ta quay lại chương 3 và 4 nói về việc vượt sông lần đầu, nơi tất cả Y-sơ-ra-ên bước vào mé sông Giô-đanh để băng qua sông vào đất liền Ca-na-an. Lúc này một phần của Y-sơ-ra-ên đến miền Giô-đanh, nhưng bây giờ để băng qua sông theo hướng ngược lại.

Trong cả hai trường hợp, một cấu trúc bằng đá được dựng lên. Cấu trúc đầu tiên được dùng như là một đài tưởng niệm, trong khi cấu trúc thứ hai được coi là một bàn thờ đầy ấn tượng. Câu hỏi chắc chắn xuất hiện trong tâm trí là: Những hòn đá này có ý nghĩa gì? (*So sánh với Giô-suê 4:6, 22*). Đây có phải là bàn thờ được dựng nên để dâng tế lễ, hay nó chỉ là một đài tưởng niệm? Có phải những chi phái khác đã bắt đầu rơi vào sự bội giáo?

Thiếu tham vấn với Giô-suê, Ê-lê-a-sa và các nhà lãnh đạo các chi phái gây ra một sự hiểu lầm có khả năng dẫn đến xung đột khủng khiếp.

Đức Chúa Giê-su và Phao-lô nói gì khi khuyên chúng ta tránh đoán xét người khác? Đọc Lu-ca 6:37, Giăng 7:24, 1 Cô-rinh-tô 4:5. Tại sao việc đưa ra kết luận sai lầm về động cơ thúc đẩy của người khác là điều rất dễ làm?

Ám Ảnh bởi Quá Khứ

Đọc lại Giô-suê 22:13-15 cùng với Dân số Ký 25. Tại sao dân Y-sơ-ra-ên chọn Phi-nê-a làm trưởng phái đoàn đi gặp hai chi phái rưỡi?

Trước những lời đồn đãi về “tuyên ngôn độc lập” của hai chi phái rưỡi kia, chín chi phái rưỡi còn lại, được xem là “cả hội chúng Y-sơ-ra-ên,” đã gửi một phái đoàn để biết rõ ràng ý định và ý nghĩa của bàn thờ. Phái đoàn gồm có Phi-nê-a, con trai thầy tế lễ Ê-lê-a-sa, người sẽ tiếp nối công việc của Ê-lê-a-sa sau khi ông qua đời (*Giô-suê 24:33*). Phi-nê-a được biết đến như thầy tế lễ đã chấm dứt sự đồi trụy của Y-sơ-ra-ên tại Ba-anh Phê-ô (*Dân số Ký 25*).

“Phi-nê-a, con trai Ê-lê-a-sa, cháu A-rôn, thầy tế lễ, thấy sự này, bèn đứng dậy giữa hội chúng, cầm một cây giáo; đi theo người Y-sơ-ra-ên vào trong trại, đâm ngang dạ dưới của người Y-sơ-ra-ên và người đàn bà; tai vạ giữa dân Y-sơ-ra-ên bèn ngừng lại” (*Dân số Ký 25:7, 8*).

Phi-nê-a chắc chắn là người có uy tín. Các sứ giả khác là đại diện của chín chi phái rưỡi phía tây Giô-đanh, những trưởng tộc trong các chi phái của Y-sơ-ra-ên.

Phái đoàn mở ra bản cáo trạng về tội phạm thượng và bất trung. Sự khác biệt ở đây là không phải là Đức Giê-hô-va nói, mà là “cả hội chúng của Đức Giê-hô-va hỏi” (*Giô-suê 22:16*). Họ đưa ra lời buộc tội rằng Y-sơ-ra-ên đã phạm tội phản nghịch và bất trung. Từ bất trung cũng được dùng để mô tả tội lỗi A-can (*Giô-suê 7:1*) và xuất hiện nhiều lần trong năm cuốn sách đầu tiên của Môi-se (ví dụ, *Lê-vi Ký 5:15; Lê-vi Ký 6:2; Dân số Ký 5:6, 12*). Các ví dụ về A-can và Ba-anh Phê-ô đóng vai trò như tiền lệ: một là cho sự bất trung, còn một là sự nổi loạn. Họ cũng bày tỏ nỗi sợ hãi của 9 chi phái rưỡi rằng hành động xây dựng một bàn thờ trái phép sẽ dẫn đến sự bội đạo, thờ hình tượng và vô đạo đức, là những điều sẽ kích thích cơn thịnh nộ của Đức Chúa Trời đối với toàn quốc Y-sơ-ra-ên.

Chúng ta ai mà chẳng có những kinh nghiệm tiêu cực từ quá khứ, ảnh hưởng đến cách chúng ta đối phó với các biến cố tương tự trong tương lai. Ân điển của Đức Chúa Trời có thể giúp gì cho chúng ta, để những thảm nạn trong quá khứ, không định đoạt cách chúng ta đối xử với người lân cận trong hiện tại?

Câu Trả Lời Êm Dịu

Đọc Giô-suê 22:21-29 cùng với Châm ngôn 15:1. Chúng ta học được gì từ câu trả lời của các chi phái phía đông?

Câu trả lời của những người bị buộc tội, thẳng thắn và mạnh mẽ không kém lời cáo trạng, tạo nên chủ đề và cấu trúc của chương sách. Các chi phái bị buộc tội đã im lặng nghe lời cáo tội với một kiên nhẫn đáng khen. Thái độ mầu mực của họ bày tỏ ý nghĩa của câu châm ngôn: “Lời đáp êm nhẹ làm nguôi cơn giận; Còn lời xằng xớm trên thanh nộ thêm” (*Châm ngôn 15:1*).

Câu mở đầu của lời biện hộ là một chuỗi các tên thiêng liêng của Chúa của dân Y-sơ-ra-ên: Giê-hô-va, Đức Chúa Trời (*Giô-suê 22:22*). Nó được nhấn mạnh hai lần như một lời thể nghiệm trọng để xua tan những nghi ngờ và lời buộc tội sai lầm, điều gần như đưa đến nội chiến. Họ tin chắc rằng Đức Chúa Trời biết và hiểu tình hình, và hy vọng rằng phái đoàn hiện diện sẽ đi đến cùng một kết luận. Hai chi phái rưỡi cũng nhận biết trách nhiệm của họ trước Đức Chúa Trời, bằng cách kêu gọi Ngài báo trả (*so sánh với Phục truyền 18:19, 1 Sa-mu-ên 20:16*) nếu họ thực sự có tội.

Một tiết lộ đáng ngạc nhiên theo sau, một mặt nó chứng minh cáo trạng là vô căn cứ (một bàn thờ không thể chỉ là nơi để tế lễ) và mặt khác, nó tiết lộ động lực thực sự của họ. Nỗi lo sợ phải bị tách rời khỏi Y-sơ-ra-ên, chứ không phải sự bội đạo, là căn cứ thực sự cho hành động của họ. Do đó, việc dựng bàn thờ không phải là bằng chứng của sự bội đạo, như người ta đã tưởng. Trên thực tế, điều ngược lại mới là đúng: họ đã hành động vì kính sợ Chúa, giống như các chi phái phía tây Giô-đanh đã làm. Căn bản thực sự để Y-sơ-ra-ên thống nhất không phải là địa lý, hay sự thừa kế mà là lòng trung thành thuộc linh của họ đối với các yêu cầu của Đức Giê-hô-va.

Mối quan tâm thật lòng của các chi phái phía tây giòng sông, cũng được tiết lộ qua sự họ thành thật vui mừng, khi các chi phái phía đông xác định sự vô tội của mình. Thay vì bất mãn, họ đích thực hân hoan khi thấy những hoài nghi của họ là sai lầm. Nội chiến ở Y-sơ-ra-ên đã được cứu vãn, và sự thống nhất của quốc gia được bảo tồn.

Bạn xử lý ra sao những lời buộc tội sai lầm? Chia sẻ một số nguyên tắc hướng dẫn thái độ của bạn. Đọc Thi thiên 37:3- 6, 34, 37 để thêm cảm hứng.

Giải Quyết Xung Đột

Đọc Giô-suê 22:30– 34. Trọn biến cố này, cho chúng ta cái nhìn sâu sắc ra sao về việc giải quyết xung đột, và phương cách đảm bảo sự thống nhất của hội thánh? (So sánh với Thi thiên 133; Giăng 17: 20– 23; 1 Phi-e-rơ 3:8, 9.)

Qua Giô-suê 22 chúng ta học được một số nguyên tắc về giao tiếp có thể áp dụng vào các mối tương giao hàng ngày trong gia đình, hội thánh và cộng đồng.

1. Khi mọi thứ đi sai, hoặc dường như đi sai, điều cần nhất là nên giao tiếp thay vì đè nén các quan sát của mình cho đến khi chúng bùng nổ. Khi có vấn đề, con cái Chúa không nên thờ ơ. Và dĩ nhiên nếu các chi phái phía đông Giô-đanh cho biết trước ý định họ xây cất bàn thờ thì sẽ không có sự hiểu lầm xảy ra.
2. Ngay cả khi một người chắc chắn về nhận xét của mình, cũng đừng nên vội vàng kết luận. Các chi phái phía tây sông Giô-đanh đã mau mắn tin vào lời đồn đãi và rút ra kết luận sai lầm rằng các chi phái bên kia đã bội đạo.
3. Cần nhắc thực hư trước khi hành động căn cứ trên kết luận của mình.
4. Sẵn sàng hy sinh để đạt được sự hợp nhất. Các chi phái phía tây Giô-đanh đã sẵn sàng từ bỏ một phần của đất cấp cho họ để chia với các chi phái khác, nếu việc phải ở bên kia Giô-đanh là nguyên nhân của sự bội đạo giả định của họ.
5. Khi bị buộc tội, sai hoặc đúng, một câu trả lời nhẹ nhàng có thể làm nguôi sự phẫn nộ. Nếu trả lời một lời buộc tội với một lời buộc tội đối chất khác thì sẽ chẳng bao giờ dẫn đến hòa bình. Cố gắng hiểu người trước khi muốn người hiểu mình.
6. Hãy vui mừng và tạ ơn Đức Chúa Trời khi hòa bình được tái lập. Thật tuyệt vời khi thấy rằng, hội chúng Y-sơ-ra-ên đã trải nghiệm niềm vui chân thực, khi họ biết về động lực thực sự của hai chi phái rưỡi kia. Họ không quá tự hào về sự phán xét của mình đến nỗi không chấp nhận rằng họ đã sai.

Nếu các chi phái phía đông Giô-đanh bội đạo, dân Y-sơ-ra-ên sẽ phải áp dụng các điều kiện của giao ước. Không thể vì sự hiệp nhất mà để lu mờ sự thật hoặc từ bỏ các nguyên tắc Kinh Thánh. Dầu vậy, kỷ luật của hội thánh luôn phải là giải pháp cuối cùng (chứ không phải là giải pháp đầu tiên), sau khi các nỗ lực hòa giải và mục vụ hỗ trợ dựa trên Lời Chúa thất bại. Các hội thánh của chúng ta sẽ khác biệt biết bao, nếu những nguyên tắc đơn giản này được áp dụng một cách nhất quán!

NGHIÊN CỨU BỔ TÚC: Đọc Ellen G. White, “The Division of Canaan,” tr. 517–520, trong *Patriarchs and Prophets*.

“Một mặt, điều quan trọng là phải tránh sự dễ dãi trong việc xử lý tội lỗi; nhưng mặt khác, cũng quan trọng không kém là phải tránh sự phán xét khắt khe và những nghi ngờ vô căn cứ. . . .”

“Sự khôn ngoan mà người Ru-bên và những người bạn đồng hành của họ thể hiện thật đáng để noi theo. Trong khi thành thật tìm cách thúc đẩy sự tồn tại của tôn giáo chân chính, họ đã bị phán đoán sai và bị chỉ trích nghiêm khắc; nhưng họ không biểu lộ sự oán giận. Họ lắng nghe một cách lịch sự và kiên nhẫn những lời buộc tội của anh em mình trước khi cố gắng bào chữa, rồi giải thích đầy đủ động cơ của họ và cho thấy sự trong sạch của họ. Do đó, vấn đề có thể đưa đến những hậu quả nghiêm trọng đã được giải quyết một cách thân thiện.

“Ngay cả khi bị buộc tội sai, những người làm đúng vẫn có thể bình tĩnh và cân nhắc. Chúa biết tất cả những gì bị con người hiểu lầm và diễn giải sai, và chúng ta có thể an toàn giao sự việc của mình trong tay Ngài. Ngài chắc chắn sẽ minh oan cho những ai tin cậy Ngài, cũng như Ngài tìm ra tội lỗi của A-can. Những ai được thúc đẩy bởi tinh thần của Đấng Christ sẽ sở hữu lòng bác ái chịu đựng lâu dài và nhân từ.

“Đức Chúa Trời muốn sự hiệp nhất và tình yêu thương anh em phải tồn tại giữa dân sự Ngài. Lời cầu nguyện của Đấng Christ ngay trước khi Ngài bị đóng đinh, là để các môn đồ có thể hiệp nhất như Ngài hiệp nhất với Chúa Cha, hầu thế gian có thể tin rằng Chúa Cha đã sai Ngài đến. Lời cầu nguyện cảm động và tuyệt vời nhất này vẫn tiếp tục qua nhiều thời đại, thậm chí cho đến ngày nay; vì lời Ngài là, ‘Ấy chẳng những vì họ mà Con cầu xin thôi đâu, nhưng cũng vì kẻ sẽ nghe lời họ mà tin đến Con nữa’ (*Giăng 17:20*). Mặc dù chúng ta không được hủy bỏ một nguyên tắc chân lý nào, nhưng mục tiêu là đạt đến sự hiệp nhất.”—Ellen G. White, *Patriarchs and Prophets*, tr. 519, 520.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Lời khuyên của Phao-lô “coi người khác như tôn trọng hơn mình” (*Phi-líp 2:3*) có thể giúp chúng ta tránh suy đoán điều xấu về anh chị em mình như thế nào?
2. Tại sao chúng ta thường phản ứng thái quá trước một tình huống vì những thất bại hoặc sai lầm trong quá khứ? Làm thế nào để tránh được xu hướng này?
3. Thảo luận về tầm quan trọng của việc lắng nghe quan điểm của người khác. Làm thế nào chúng ta có thể phát triển văn hóa lắng nghe trong hội thánh của mình? (*Sơ sánh với Gia-cơ 1:19*.)
4. Chúng ta sống trong một xã hội mà những đòi hỏi của cuộc sống trong nghề nghiệp, gia đình, hội thánh và các nhiệm vụ khác có vẻ quá sức. Nếu mọi sự chúng ta làm vì Chúa thì điều ấy sẽ mang lại sự bình an trong tâm hồn như thế nào?